

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 11.339 van 8 juni 2015
in de zaak A. 215.747/XIV-36.408**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat CharlesBuytaert
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Regentschapsstraat 4
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 4 mei 2015, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 143.833 van 22 april 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 8 mei 2015aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van Stateen van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel zijn als algemene beginselen van behoorlijk bestuur niet van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest. Het eerste middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

De vaststelling in het bestreden arrest dat verzoekers gezondheidsproblemen “als dusdanig niet resorteren onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet” is op zichzelf niet onwettig. Zij moet bovendien samen worden gelezen met de erop volgende vaststelling dat verzoeker “geen elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij op medisch vlak inaccuraat zou behandeld worden in zijn herkomstland omwille van motieven die verband houden met het vluchtelingenverdrag”. Anders dan verzoeker aanvoert, zijn in het bestreden arrest de door hem voorgehouden bedreigingen onderzocht, waarbij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet alleen heeft vastgesteld dat deze bedreigingen niet verenigbaar zijn met de oproep voor een nieuw onderzoek door de autoriteiten van zijn land van herkomst maar ook heeft opgemerkt dat verzoeker “hoe dan ook” onvoldoende inspanningen heeft gedaan om bescherming te zoeken bij de eigen autoriteiten. Aangezien verzoekers asielrelaas grotendeels gebaseerd is op de beweerde bedreiging van eind december 2014, is de vaststelling in het bestreden arrest dat hij reeds voordien stappen heeft ondernomen om naar Europa te reizen wel degelijk pertinent. Het valt niet in te zien hoe de erkenning door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van verzoekers gezondheidsproblemen in strijd zou zijn met de vaststelling dat verzoeker “nalaat *in concreto* aan te geven hoe zijn ‘persoonlijkheid, opleiding, intellectuele vermogen, leeftijd en psychologische toestand’ [de vaststellingen bij de beoordeling van zijn asielrelaas] zouden kunnen wijzigen”. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet), gaat verzoeker eraan voorbij dat in het bestreden arrest op omstandig gemotiveerde wijze wordt vastgesteld dat hij bij een terugkeer naar zijn land geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zal moeten ondergaan. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aanvaardt net niet dat verzoeker in het verleden een daad van vervolging heeft ondergaan of ernstige schade heeft geleden in de zin van het vluchtelingenverdrag vermits hij overweegt dat de daartoe door verzoeker aangehaalde feiten “geïsoleerde incidenten betreffen van 15 jaar geleden, die verzoeker er kennelijk niet toe aanzetten om zijn land van herkomst vroeger te ontvluchten”. Verzoeker maakt dan ook geen schending van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet aannemelijk. Het komt de Raad van State als administratieve cassatierechter verder niet toe in de plaats van de rechter ten gronde te oordelen of de aangevoerde incidenten uit het verleden al dan niet vervolging of ernstige schade uitmaken. Het eerste middel is in die mate kennelijk ongegrond.

2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, doch zonder uiteen te zetten op welke wijze het bestreden arrest deze bepaling zou hebben geschonden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is een administratiefrechtcollege dat jurisdictionele beslissingen uitspreekt, te dezen met hervormingsbevoegdheid, waarop “het recht op behoorlijk bestuur zoals vervat in art. 41 Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en art. 8 lid 2 Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005” en de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur niet van toepassing zijn. Verzoeker kan zich bovendien in een cassatieberoep tegen een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet dienstig beroepen op een schending van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het commissariaat-generaal voor devluchtelingen en de staatlozen. Het tweede middel is kennelijk niet-ontvankelijk.

3. Daargelaten de vraag of verzoeker zich rechtstreeks kan beroepen op de Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 van het Europees Parlement en de Raad inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, beperkt hij zich in het derde middel tot de louter bewering dat “niet alle elementen die voorlagen of voor konden liggen bij de beoordeling van de asielaanvraag [werden] betrokken”, zonder op enige wijze nader uiteen te zetten met welke elementen de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen rekening zou hebben gehouden. Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op acht juni tweeduizend vijftien,
door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams